

Міністерство освіти і науки України
Миколаївський національний аграрний університет
Факультет культури й виховання

**Матеріали Причорноморської науково - практичної конференції
професорсько - викладацького складу
Миколаївського національного аграрного університету**

18 квітня 2024 р.

Миколаїв
2024

УДК 811

М-34

Редакційна колегія:

В.С. Шебанін – д-р. тех. наук, професор;

К. В. Тішечкіна – канд. філол. наук, доцент.

М-34 Матеріали Причорноморської науково - практичної конференції
професорсько - викладацького складу Миколаївського національного
аграрного університету, 18 квітня 2024 р., м. Миколаїв. – Миколаїв :
АУ, 2024. – с. 39

У матеріалах Причорноморської науково - практичної конференції професорсько - викладацького складу Миколаївського національного аграрного університету розглянуто різноманітні актуальні питання, пов'язані з професійною діяльністю працівників кафедри іноземних мов, проаналізовано досвід інших країн.

УДК 811

© Миколаївський національний
аграрний університет, 2024

Зміст

<i>Ганніченко Т.А.</i> Digital transformation of English teaching	4
<i>Коржєвський М.Ю.</i> Основні шляхи впровадження фізичної культури в повсякденний побут студентів	6
<i>Коновалова Т.В.</i> Самостійна робота здобувачів фахової перед вищої освіти при вивченні іноземної мови	9
<i>Марковська А.В.</i> Труднощі розуміння прочитаного тексту (на прикладі фразеологізмів німецькомовної преси)	12
<i>Медведєва Л.М.</i> Роль фізичної активності у психологічному благополуччі	15
<i>Охрімчук І.В.</i> Значення фізичної культури у патріотичному вихованні молоді	18
<i>Петренко Н.В.</i> Адаптація університетської молоді до стресу за допомогою фізичних вправ	20
<i>Пономаренко Н.Г.</i> Qualitätssicherung und Evaluation an Schweizer Hochschulen: externe Ansprüche und interne Evaluation	23
<i>Ракова А.Ю., Матвєєва А.Л.</i> Different methods of teaching the English language in 2024	25
<i>Рябов Є.І.</i> Рухова активність, як засіб підвищення розумової працездатності здобувачів фахової перед вищої освіти	30
<i>Саламатіна О.О.</i> Інноваційні методи навчання на заняттях з іноземної мови в немовних ЗВО України	32
<i>Тішечкіна К.В.</i> Exploring Types and Methods of Translation: Bridging Linguistic and Cultural Divides	35

DIGITAL TRANSFORMATION OF ENGLISH TEACHING

Ганніченко Т.А., кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри іноземних мов МНАУ.

The author explores the integration of digital technologies into the process of teaching and learning English, aiming to enhance engagement, interaction, and outcomes in language education. The paper discusses various strategies for integrating technology effectively, including the use of Learning Management Systems (LMS), online learning platforms, digital language labs, video conferencing tools, interactive whiteboards, multimedia presentations, language learning apps, online communities, and digital assessment tools. The author emphasizes the importance of combining traditional face-to-face instruction with online learning components to create a blended learning environment that offers flexibility and personalized learning experiences. Overall, the paper provides valuable insights and practical recommendations for educators seeking to leverage technology to improve English language teaching and learning.

Keywords: *technology integration, digital transformation, blended learning environment, personalized learning experiences, language teaching strategies*

Integrating technology effectively into English language teaching and learning processes can greatly enhance engagement, interaction, and outcomes. The digital transformation of English teaching refers to the integration of digital technologies and resources into the process of teaching and learning English. This transformation encompasses a wide range of technological tools and platforms aimed at enhancing the effectiveness, accessibility, and engagement of English language education. Some strategies can make the education process more efficient.

One of them is the use of Learning Management Systems (LMS). Implement an LMS platform where teachers can upload materials, assignments, quizzes, and interactive activities. Students can access resources, submit assignments, participate in discussions, and receive feedback. The use of Learning Management Systems (LMS) has revolutionized the field of education, including English teaching. MOODLE platforms offer a comprehensive digital environment where educators can create, deliver, and manage instructional content, while students can access resources, participate in activities, and track their progress.

Online learning platforms can be utilized specifically designed for language learning, such as Duolingo, Rosetta Stone, or Babbel. These platforms offer interactive lessons, vocabulary practice, and language proficiency assessments. Ultimately, the best language learning platform depends on individual preferences, learning goals, and learning styles. It's advisable to try out different platforms and see which one resonates the most with your needs and preferences.

Also, digital language labs can be incorporated that provide opportunities for students to practice listening, speaking, reading, and writing skills. These labs may include multimedia materials, voice recognition software, and interactive exercises. the integration of digital language labs into language teaching offers numerous benefits, including interactive learning experiences, personalized instruction, improved language skills, and enhanced teacher-student interaction. By leveraging the features and resources available in language lab software, educators can create dynamic and effective language learning environments that meet the needs of diverse learners.

Video conferencing tools are incredibly versatile and can be effectively integrated into language teaching in various ways. We use video conferencing tools like Zoom, Skype, or Google Meet to facilitate real-time communication and collaboration among students and teachers. Virtual discussions, debates, and group projects can enhance speaking and listening skills. Video conferencing tools offer a flexible and interactive way to facilitate language teaching and learning, enabling educators to engage students effectively, provide personalized instruction, and create immersive learning experiences regardless of physical location.

Incorporating interactive whiteboards and multimedia presentations, videos, audio clips, images, and interactive activities in the educational process delivers dynamic and engaging lessons and caters to different learning styles.

Also, our experience shows that it is advisable to use language learning apps on smartphones and tablets. Apps like Quizlet, Anki, and Memrise offer flashcards, games, and quizzes to help students reinforce vocabulary and grammar concepts on the go.

The educational process is greatly facilitated by the use of online communities or social media groups where students can interact with each other and native speakers of English. Platforms like Facebook, WhatsApp, or Discord can be used for language exchange, discussions, and peer support.

Digital assessment tools for formative and summative assessment are useful. These may include online quizzes, assignments, essays, and speaking tests that provide instant feedback to students and teachers.

In modern realities, Ukrainian teachers to combine traditional face-to-face instruction with online learning components to create a blended learning environment. This allows for flexibility and personalized learning experiences while maintaining the benefits of in-person interaction and guidance.

By implementing these strategies, educators can leverage technology to create more dynamic, interactive, and effective English language teaching and learning experiences for students.

References:

1. Aly Abdul Samea Qoura (2021) The Teaching and Learning of English language in the Digital Transformation Era. URL: https://ijel.journals.ekb.eg/article_163396_d3dd2fbf656be15b9d260011112ac7ea.pdf (retrived from 11.03.24)
2. G.J. Thomas, B. Munge, (2017) Innovative outdoor fieldwork pedagogies in the highereducation sector: Optimising the use of technology, Journal of Outdoor andEnvironmental Education. DOI: <https://doi.org/10.1007/BF03400998>.
3. Holmes, W, Bialik, M and Fadel, C (2019) Artificial Intelligence in Education. Promise and Implications for Teaching and Learning.Center for Curriculum Redesign, URL: <https://www.impactmybiz.com/education-digital-transformation-trends2020/> (retrived from 11.03.24)

УДК 796.012.2

ОСНОВНІ ШЛЯХИ ВПРОВАДЖЕННЯ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ В ПОВСЯКДЕННИЙ ПОБУТ СТУДЕНТІВ

Коржевський М.Ю.-керівник фізичного виховання
ВСП"Технологіко-економічний фаховий коледж МНАУ"

***Анотація.** В статті розглядаються основні шляхи впровадження фізичної культури в повсякденний побут студентів.*

***Ключові слова:** фізична культура, здоров'я студентів, засоби фізичної культури.*

Фізична культура виникла одночасно із загальною культурою на ранніх ступенях розвитку цивілізації. На перших порах засоби фізичної культури

відбивали матеріальний рівень життя людини, впливали, як правило, з природних форм руху (ходьби, бігу по пересіченій місцевості, кидання каміння і палок, стрибків, плавання тощо) і використовувалися, головним чином, для підготовки людей до існування.

На сучасному етапі розвитку суспільства фізична культура - це самостійна і особлива галузь загальної культури, яка спрямована, головним чином, на зміцнення здоров'я людини, продовження її творчої активності та життя, а також на зростання і вдосконалення її всебічного і гармонійного розвитку та використання набутих якостей в суспільній, трудовій та інших видах діяльності[1].

Основними показниками розвитку фізичної культури на даному етапі розвитку нашої держави є рівень здоров'я, фізичний розвиток та підготовленість різних верств населення; ступінь використання фізичної культури в різних сферах діяльності; рівень розвитку системи фізичного виховання; рівень розвитку самодіяльного масового спорту; рівень забезпеченості кваліфікованими кадрами; рівень впровадження у фізичну культуру досягнень науково-технічного прогресу; відображення явищ фізичної культури в засобах масової інформації, у творах мистецтва і літератури; матеріальна база; рівень спортивних досягнень тощо.

Система фізичного виховання студентів спрямована нині лише на вирішення проблем сьогодення - задачу контрольних та залікових нормативів, що не сприяє виробленню в них прагнення до самостійного вдосконалення, націлює на виховання слухняного виконавця, орієнтованого на дотримання вимог програми з фізичного виховання. За таких умов, – фізичної культури особистості не можна сформувати. Для цього необхідно змінити цільові установки сфери фізичної культури з концепції оздоровлення та фізичного виховання на формування фізичної культури особистості в межах загальної культури[2].

Низький рівень фізичного здоров'я більшості населення, у тому числі й студентів, дає підстави вважати, що наявна система фізичного виховання не спроможна повною мірою вирішити питання культури здоров'я особистості, поліпшення її фізичних якостей. Спроби використати фізичну культуру як засіб оздоровлення, без вироблення необхідності фізичного самовиховання, створюють лише передумови для деякої модернізації самого процесу формування фізичного розвитку людини, але не формування фізичної культури особистості[2].

Виявлення значення організованого дозвілля у підвищенні інтересу до занять та можливості більш ефективного формування у студентів вищого навчального закладу (ВНЗ) ціннісного відношення до фізичної культури за умов дозвілля.

Студенти рідко пов'язують заняття фізичними вправами з розвитком морально-вольових якостей, творчості, що пояснюється слабкою освітньо-виховною спрямованістю навчального процесу, домінування в ньому нормативного підходу, недооцінкою ними ролі фізичної культури як фактора духовного й естетичного розвитку.

Частина студентів, неправильно оцінюючи роль знань з фізичної культури, як важливого фактора збереження та зміцнення здоров'я, віддають перевагу пасивним формам дозвілля, оскільки володіють слабкою орієнтацією на рухову діяльність, пов'язану зі зміцненням здоров'я, та недооцінюють роль фізичної культури як чинника духовного розвитку [3].

Шляхи подолання проблеми: засвоєння фізичної культури повинно починатися з оволодіння системою знань, які формують ціннісне відношення та здатність студентів до фізичного удосконалення й самореалізації здорового стилю життя. Отже, основними завданнями фізичної культури є:

- підвищення функціональних можливостей організму студентів засобами фізичної культури;
- сприяння всебічному гармонійному розвитку, відмова від шкідливих звичок, покращання розумової і фізичної працездатності;
- формування у студентів думки про систематичні заняття фізичними вправами з урахуванням особливостей їх майбутньої професії, фізичне самовдосконалення та здоровий спосіб життя;
- отримання студентами необхідних знань, умінь та навиків у галузі фізичної культури з метою профілактики захворювань, відновлення здоров'я та підвищення професійної працездатності;
- використання засобів фізичної культури в лікувально-профілактичній діяльності;
- виховання організаторських навичків, особистої гігієни та загартовування організму;
- уміння складати та виконувати вправи з комплексів ранкової гігієнічної гімнастики;
- виховання патріотичних, морально-вольових і естетичних якостей;
- удосконалення спортивної майстерності студентів, що займаються обраними видами спорту.

Найбільш популярними цілями занять фізичною культурою є: покращення свого зовнішнього вигляду, досягнення оздоровчого ефекту, профілактика захворювань, збільшення рухової активності, задоволення і розвага, що визначає

спрямованість занять і повинно враховуватися при плануванні процесу фізичного виховання в спеціальному відділенні. На жаль не всі студенти відносяться до свого здоров'я серйозно, тому формування мотиву і прояв відношення студентів свого здоров'я, виступають необхідною умовою ефективності формування здорового способу життя засобами навчання і виховання у ВНЗ [1].

Література:

1. Язловецька, Оксана. Фізичне виховання і спорт у шкільній освіті європейських країн / Оксана Язловецька // Рідна школа. — 2017. — № 3/4.
2. Фізіологія спортивної діяльності : підручник [для студентів навч. закл. фіз. виховання і спорту / А. С. Ровний, В. М. Ільїн, В. С. Лізогуб, О. О. Ровна] ; М-во освіти і науки України, Харків. держ. акад. фіз. культури [та ін.].— Харків : ХНАДУ, 2015. — 555 с. : іл., табл. — Бібліогр
3. Основи здорового способу життя : підручник / [М. І. Кручаниця та ін.] ; М-во освіти і науки України, ДВНЗ "Ужгор. нац. ун-т", Ф-т здоров'я людини. — Ужгород : РІК-У, 2016. — 263 с. : іл., табл. — Бібліогр.
4. Куроченко, Іван Панасович. Правові, організаційні та методичні засади фізичної культури і спорту в Україні : навч. практикум / І. П. Куроченко ; Нац. ун-т держ. податк. служби України. — Ірпінь : Вид-во Нац. ун-ту ДПС України, 2016. — 612 с. : іл., табл. — Бібліогр.

УДК 796.012.2

САМОСТІЙНА РОБОТА ЗДОБУВАЧІВ ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Коновалова Т.В. — викладач іноземної мови, спеціаліст вищої категорії, старший викладач. ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледж МНАУ»

Анотація. В статті розглядаються питання організації самостійної роботи здобувачів фахової передвищої освіти по підготовці до занять з іноземної мови у вищому навчальному закладі. Відзначається важливість раціонального планування позааудиторної роботи з урахуванням принципів інтелектуальної активності та ефективності.

Ключові слова: самостійна робота, здобувач фахової передвищої освіти, активність, результативність, самоорганізація, практичні навички, лексичний та граматичний матеріал.

Перебудова сучасної вищої школи на одне з перших місць висуває проблеми формування творчої особистості. В умовах росту інтеграції освіти, науки і виробництва ще в більшій мірі виступає завдання підготовки та формування творчої особистості фахівця, поступове перетворення навчальної діяльності в професійну діяльність здобувача фахової передвищої освіти. Виходячи з цього, постає необхідність в безперервній освіті майбутнього фахівця.

Будь-яка справжня освіта досягається лише шляхом самоосвіти. Саме вона здатна забезпечити постійний ріст професійної кваліфікації і самовдосконалення фахівця, сприяє удосконаленню стилю діяльності, спонукає до творчого пошуку. Отже, задача вищої школи – виховання спеціаліста, здатного постійно удосконалювати свої професійні навички.

Уміння самостійно працювати має особливе значення. Загальновідомо, що навчальний матеріал засвоюється краще, а навички пізнавальної діяльності формуються у студентів інтенсивніше саме під час самостійної роботи[1].

Практика вивчення іноземної мови методом активізації дає змогу говорити про форму організації самостійної роботи здобувачів по оволодінню навичками спілкуванню іноземною мовою на базі навчальної програми. Ці форми дають можливість найбільш повно реалізувати цілі навчання.

Форми самостійної роботи: аудиторні під керівництвом викладача (на практичних та лабораторних заняттях); позааудиторні без викладача (на виробничій практиці, вивчення теорії, виконання домашніх вправ, читання нової іноземної літератури зі спеціальності і т.ін)[2].

Для активізації самостійної роботи з будь-якої дисципліни велике значення має мотивація. Якщо для предмету іноземна мова в мовному вузі (факультеті) мотивація природня, то як правило, в немовних вузах в умовах відсутності реального мовного оточення необхідна штучна, а іноді і примусова мотивація. Проте в сучасних соціально-економічних умовах, коли руйнуються старі стереотипи, на деяких немовних факультетах мотивація підвищується[3].

Особливе значення для активізації самостійної пізнавальної діяльності здобувачів мають підручники та навчальні посібники. Вони не тільки дають лексико-граматичний матеріал та завдання до текстів з підручника, але й активізують, стимулюють самостійну пізнавальну діяльність здобувачів з допомогою змісту текстового матеріалу (актуальність, науковість) і форми (проблемність завдань, оформлення і т.ін). Кафедри іноземних мов ведуть роботу по створенню навчальних посібників, методичних рекомендацій, вказівок, термінологічних словників з метою активізації самостійної роботи. Крім цього

вирішується ще й проблема відсутності нових підручників і посібників, які б відповідали сучасним вимогам для вивчення мови.

Успішному засвоєнню навчального матеріалу під час самостійної роботи здобувачів сприяють також і аудіовізуальні засоби навчання (лабораторні роботи, таблиці, альбоми, звукозапис і т.ін).

Ведучи розмову про активізацію самостійної діяльності здобувачів слід ще зупинитися на двох аспектах: вивчення граматики та навчання читанню. Читання іноземною мовою, з одного боку, дає можливість забезпечити виконання завдання до тексту, з іншого – підвищує інтерес до вивчення іноземної мови. Оскільки саме через іноземну мову актуалізуються відомості з наук, які тісно пов'язані з майбутньою спеціальністю здобувачів.

Для більшої ефективності самостійної роботи на практичних заняттях викладач використовує індивідуальні завдання, під час яких він враховує рівень підготовки кожного здобувача і фактично проводить індивідуальну роботу з ним. Важливість правильної організації самостійної роботи студентів, як відмічають педагоги та психологи, полягає перш за все в тому, що вона стимулює розумову активність, підвищуючи при цьому результативність навчання. Вважається, що надмірна активність викладача в передачі знань, дуже часто призводить до гальмування в сприйнятті здобувача. Ефект від повторних пояснень зазвичай незначний, тому що у слухача виникає хибне враження, що вони все це вже знають та вміють, і вони залишаються внутрішньо пасивними, а відповідно, несприйнятливими.

Самостійній роботі здобувача властиві такі характеристики: вона формує на кожному етапі його руху від незнання до знання необхідний об'єм та рівень знань, навиків та вмінь для вирішення пізнавальних задач; виробляє у здобувача психологічну установку на систематичне поповнення своїх знань і вироблення умінь орієнтуватися в потоці наукової інформації; являється найважливішою умовою самоорганізації здобувачів в оволодінні методами професійної діяльності, пізнання, та поведінки, являється інструментом педагогічного керівництва та управління самостійною, пізнавальною та наукововиробничою діяльністю в процесі навчання та професійного самовизначення.

Таким чином, можна констатувати той факт, що тільки свідома самостійна робота, скерована викладачем, дає позитивні наслідки і можливість більш ефективного використання здобувачами інформації із зарубіжних джерел в їх науково-дослідницькій роботі.

Література:

1. Лещенко Т. О. Дидактичний сегмент соціальних мереж в контексті осучаснення формату вищівського викладання мовних дисциплін іноземцям / Т.О. Лещенко, М. М. Жовнір, М. В. Асламова // Молодий вчений. - 2020. - № 7.1 (83.1). - С. 93-96.
2. Лещенко Т. О. Технологія подкастингу в руслі цифровізаційних тенденцій мовної освіти іноземних студентів-медиків / Т. О. Лещенко, М. М. Жовнір // Open educational e-environment of modern U n i v e r s i t e s ^ = Відкрите освітнє е-середовище сучасного університету : електронне наукове фахове видання. - 2020. - № 9. - С. 41-53.
3. Башкір О.І. Активні й інтерактивні методи навчання у вищій школі / О.І. Башкір // Педагогіка та психологія. - 2018. - Вип. 60. - С. 33-44. - Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpkhnpu ped 2018 60 6>.

УДК 811.112

ТРУДНОЩІ РОЗУМІННЯ ПРОЧИТАНОГО ТЕКСТУ (НА ПРИКЛАДІ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ НІМЕЦЬКОМОВНОЇ ПРЕСИ)

Марковська А. В. – доцент кафедри іноземних мов, Миколаївський національний аграрний університет

На сучасному етапі розвитку освіти інтеграція у Європу вимагає інноваційних підходів до навчання іноземних мов задля інтенсифікації та оптимізації навчального процесу. Зростання вимог до професійної підготовки випускників вищих навчальних закладів потребує теоретичного і методичного забезпечення їх науково-дослідницької діяльності.

Протягом багатьох років мовознавці сучасності (Кияк Т.Р. [1], Науменко А.М. [6], Огуй О.Д. [7]) намагаються виокремити найбільш вагомі та найбільш поширені парадигми лінгвістичних досліджень, формуючи оригінальні методології та методики аналізу текстів.

Ефективність когнітивно-комунікативної методики навчання читання забезпечується комплексом вправ, у якому враховуються індивідуально-особистісні характеристики, когнітивні стилі та стратегії здобувачів вищої освіти. За допомогою когнітивно-комунікативної методики навчання читання іноземною мовою можна скоротити шлях оволодіння великим об'ємом професійно-

орієнтованої іншомовної інформації, яка необхідна студенту нефілологічного ВНЗ, а також покращити швидкість та якість її вилучення для подальшого використання.

Для визначення рівня володіння іноземною мовою (від A1-C2) одним із блоків перевірки знань є блок «Читання» (тобто розуміння прочитаного мовою оригінальних текстів преси).

Завдання які містять у варіантах для визначення рівня сформованості іншомовної компетентності в читанні зорієнтовані на різні стратегії: з розумінням основної інформації (ознайомлювальне читання), повної інформації (вивчальне читання) та пошук окремих фактів (вибіркове читання).

Розвиток навичок читання загальнонаукових та соціально-культурних текстів, що є основою професійно-орієнтовного навчання, активізація лексико-граматичного матеріалу у здобувачів вищої освіти та перевірка їх знань шляхом самостійного виконання різнорівневих завдань до текстів.

Для вступу до вищих навчальних закладів (національний мультипредметний тест – НМТ) або для вступу в магістратуру також оцінюють уміння здобувачів розуміти прочитаний текст, виокремлювати ключову інформацію, узагальнювати зміст прочитаного, робити висновки на основі прочитаного.

До того ж актуальність даної теми обумовлена тим, що комунікативне значення країнознавчо-орієнтованих фразеологізмів стає особливо важливим при читанні та реферуванні текстів сучасної іноземної преси під час самостійної роботи студентів з іноземної мови.

Завдання до текстів у різних варіантах можна розділити на:

1) Завдання на встановлення відповідності. У завданнях пропонується підібрати заголовки до текстів/частин текстів із наведених варіантів; твердження/ситуації до оголошень/текстів; запитання до відповідей або відповіді до запитань. 2) Завдання з вибором однієї правильної відповіді. Завдання складається з основи та чотирьох варіантів відповіді, з яких лише один правильний. 3) Завдання на заповнення пропусків у тексті. У завданнях пропонується доповнити абзаци/речення в тексті реченнями/частинами речень, словосполученнями/словами із наведених варіантів. Використання фразеологізмів у заголовках статей або для доповнення змісту тексту є найчастішим, що ускладнює розуміння прочитаного тексту.

Фразеологію преси складають наступні розряди: 1) суспільно-політична фразеологія (суспільно-політична лексика); 2) позитивно-оцінні фразеологізми, негативно-оцінні фразеологізми, модально-оцінні фразеологізми (газетно-оцінна

лексика); 3) фразеологія, яка пов'язана з позначенням часу та місця подій (газетно-неоцінна лексика).

Культурні відмінності часто стають проблемою при перекладі фразеологізмів які викликають різні асоціації, або джерело походження фразеологізму вихідної мови не відіграє ніякої ролі в соціокультурі громади мови перекладу.

Дослідженню фразеологізмів у текстах сучасної німецькомовної преси присвятили свої дослідження сучасні лінгвісти (Лисецька Н.Г. [2], Любчук Н.В. [4], Мізін К.І. [5], Пташник С.Б. [8]. Наприклад, Н.В. Любчук зазначає, що для порівняльних досліджень фразеологізмів з етнокультурним компонентом застосовують топологічний метод з метою встановлення співвідношення походження та системних зв'язків німецьких та українських фразеологізмів цієї групи та трансляційний метод для встановлення відповідників [5, с. 22].

Отже фразеологізми з етнокультурним компонентом та ймовірність наявності у них національно забарвлених відповідників зумовлюють необхідність проникнення за значення знаків та використання позамовної інформації, для чого здійснюється інтерпретація тексту. Аналіз співвідношення типологічних зв'язків та національно-культурного підґрунтя фразеологізмів-відповідників та аналіз функціонування фразеологізмів в конкретному контексті дозволить виробити пропозиції щодо способів перекладу фразеологізмів з етнокультурним компонентом.

Література:

1. Кияк Т. Р. Теорія та практика перекладу (німецька мова) / Кияк Т. Р., Науменко А. М., Огуй О. Д. – Вінниця : Нова книга, 2006. – 592 с.
2. Лисецька Н. Г. Фразеологічні інновації в сучасній німецькій мові: когнітивний та функціональний аспекти : дис. ... канд. філол. наук. : 10.02.04 / Лисецька Наталія Григорівна. – Л., 2003. – 218 с.
3. Любчук Н. В. Проблеми еквівалентності та перекладу фразеологізмів, пов'язаних із традиціями та звичаями (на матеріалі української та німецької мов) / Н. В. Любчук // Вісник Київського ун-ту ім. Т.Шевченка. Іноземна філологія. – К. : Вид. центр “Київський ун-т”, 1998. – Вип. 27. – С. 21–23.
4. Любчук Н. В. Німецькі фразеологізми з етнокультурологічним компонентом та проблеми їх відтворення при перекладі : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.16 / Любчук Наталія Володимирівна. – К., 2004. – 298с.
5. Мізін К. І. Порівняння у фразеології / Мізін К. І. – Вінниця : Нова книга, 2009. – 240 с.

6. Науменко А. М. Філологічний аналіз тексту (Основи лінгвопоетики) / Науменко А. М. – Вінниця : Нова книга, 2005. – 416 с.

7. Огуй О.Д. Одиниці фразеологічного рівня мови та специфіка їх перекладу // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна. – Харків : Константа, 2004. – №635. – С. 123-127.

8. Пташник С. Б. Структурно-семантичні особливості фразеологічних модифікацій та їхні функції в німецькому газетному тексті : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04 / Пташник Стефанія Богданівна. – Львів : Львівський національний університет імені Івана Франка, 2003. – 256 с.

УДК 796.035

РОЛЬ ФІЗИЧНОЇ АКТИВНОСТІ У ПСИХОЛОГІЧНОМУ БЛАГОПОЛУЧЧІ

Медведєва Л.М.

старший викладач, Миколаївський національний аграрний університет

Анотація. *Форми і функції організму зазнають суттєвих змін (збільшення розмірів і ваги тіла, розширення функціональних можливостей тощо). Проте цей процес залежить і від конкретних умов життя і діяльності людини, а також у значній мірі від фізичної активності.*

Ключові слова: *фізичні навантаження, психіка, дії фізичні.*

Почнемо з того, як фізична активність впливає на організм.

Регулярні фізичні навантаження помітно зменшують рівень кортизолу (гормону стресу) в організмі людини. Кортизол виділяється під час стресових ситуацій та негативно впливає на наше здоров'я, зокрема, на мозок[1].

Також під час фізичної активності наш організм виробляє хімічні речовини — ендорфіни та серотонін, які ще називають «гормонами щастя». Вони відіграють ключову роль у поліпшенні настрою, зменшенні больових відчуттів та стресу, а також підтримують загальний психічний стан. Доведено, що систематичні фізичні навантаження посилюють кровопостачання мозку та покращують його структуру. Нестача фізичної активності тісно пов'язана з більшим ризиком серцевих захворювань, інсульту та діабету другого типу, які зі свого боку є факторами ризику для розвитку деменції.

Дослідження свідчать, що лише 30 хвилин помірних вправ можуть значно зменшити симптоми тривоги, а регулярні прогулянки (15–30 хв) перед сном покращують якість сну, пізнавальні (когнітивні) функції та емоційну саморегуляцію. Своєю чергою, підвищення когнітивної функції покращує пам'ять, концентрацію, мотивацію та швидше навчання. Включення фізичної активності в розпорядок дня часто призводить й до покращення настрою[2].

Також, вчені довели, що психологічне благополуччя впливає на рівень фізичної активності. Фізична активність сприяє розвитку розумових здібностей, а також зниженню ризику розвитку основних причин смертності, включаючи онкологію і серцево-судинних захворювань.

Поговоримо про Психофізіологічні небезпеки. Наприклад:

- недоліки органів відчуття (дефекти зору, слуху тощо);
- порушення зв'язків між сенсорними та моторними центрами, внаслідок Чого людина не здатна реагувати адекватно на ті чи інші зміни, що сприймаються органами відчуття;
- дефекти координації рухів (особливо складних рухів та операцій, прийомів тощо);
- підвищена емоційність;
- відсутність мотивації до трудової діяльності (незацікавленість в досягненні цілей, невдоволення оплатою праці, монотонність праці, відсутність пізнавального моменту, тобто нецікава робота, тощо)[3].

Діяльність людини можна поділити на дві категорії — фізичну та розумову.

Фізична діяльність — діяльність, пов'язана з конкретними предметними діями (наприклад, перевезення вантажу, інструментальне виробництво тощо).

Розумова діяльність пов'язана з психічними процесами, під час яких людина планує свої дії, оперуючи образами та мовними символами.

Людина в діяльності виступає як особистість, що має певні мотиви і намічені цілі. Мотивами можуть виступати потреби, почуття тощо.

Тому, пропоную вам декілька стратегій для включення фізичної активності у ваше повсякденне життя:

- Почніть з легких занять. Це може бути 10-хвилинна прогулянка або коротке тренування вдома: присідання, віджимання з колін, скручування на прес (в 3-4 підходи по 15–20 повторень). Із поступовим покращенням вашої фізичної форми їхню тривалість та інтенсивність можна трохи збільшувати. Пам'ятайте, що такий легкий старт допоможе вам відчути впевненість, здатність керувати новою звичкою та досягати довгострокового успіху.

- Знаходьте радість в русі. Обирайте заняття, які вам подобаються, щоб зробити вправи приємним досвідом. Наприклад, танці, походи чи йога. Здатність проживати радість в русі підвищує якісний вплив на психічне здоров'я.

- Створіть системність — послідовність є ключовою. Встановіть регулярний розпорядок фізичних вправ, який узгоджується з вашим розкладом. Найпоширенішою на сьогодні рекомендацією для дорослих є виконання щонайменше 150 хв аеробних (кардіо) вправ помірної інтенсивності впродовж тижня, або не менше 75 хв — вправ високої інтенсивності. Це може бути будь-яка активність, що пришвидшує пульс і змушує пітніти — наприклад, стрибки зі скакалкою, випади, швидка ходьба, катання на велосипеді тощо.

- Поєднуйте фізичні вправи з усвідомленою уважністю. Такі види діяльності, як йога, пілатес або ж навіть щоденне впорядкування дитячих іграшок можна зробити медитативними. Головне — творчий підхід до встановлених вами цілей. Часто такий ефект виникає через те, що уважність спонукає нас по-іншому думати про свій спосіб життя, робить нас більш сприйнятливими та менш критичними до власних недоліків, допомагає виробити здорові звички, сприяє розслабленню та зменшенню стресу[4].

Література:

1. Мазур В.А., Скавровський О.П. Вісник Кам'янець-Подільського національного університету імені І. Огієнка- вплив рухової активності на організм людини-2019.- С. 33
2. Чернівецька С.М. Основні складові здорового способу життя.-2019.- С.1-5
3. Колос О. А. Формування мотивації для занять фізичною культурою і спортом. Вінницький національний технічний університет. 2020. С. 1-3.
4. <https://osvita.ua/vnz/reports/bjd/23204/>

ЗНАЧЕННЯ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ У ПАТРІОТИЧНОМУ ВИХОВАННІ МОЛОДІ

Охрімчук І.В.

викладач, Миколаївський національний аграрний університет

Анотація. *Теоретично-методичні основи виховання патріотизму у житті молоді в процесі занять фізичною культурою. На спортивних заняттях необхідно чітко визначати виховні завдання і вирішувати їх у взаємозв'язку з оздоровленням і фізичною підготовкою людини. Ефективними засобами виховання моральних якостей та патріотизму є систематичні заняття спортом разом з особливою моделлю системи педагогічних дій.*

Ключові слова: *патріотизм фізична культура і спорт, виховні функції, держава, суспільство, розвиток.*

Однією з найбільш важливих складових становлення та розвитку патріотичної свідомості та почуттів особистості є фізичне виховання та спорт. У педагогіці чітко визначена їх мета і спрямованість – зміцнення здоров'я, підготовка людини до праці, оборони, формування сили, швидкості, витривалості, спритності. Фізкультурно-спортивна діяльність припускає інтеграцію якостей особистості, яка містить у собі внутрішню свободу, гідність, любов до Батьківщини, дисциплінованість, прояв патріотичних почуттів, культури міжнародного співробітництва.

За сучасних умов фізкультурно-спортивна діяльність повинна передбачати не тільки розкриття особистісного фізичного потенціалу людини, а й його розвиток в інтелектуальній, творчій і соціальній сферах, оскільки суспільство потребує людей освічених, з високим рівнем інтелектуальних здібностей, з творчими задатками до діяльності.

Основний напрям сучасної педагогіки з позицій соціально-гуманітарної освіти, на думку багатьох учених, полягає у переході на принципи здоров'я зберігального і здоров'я формувального підходів, в основі яких лежить системно-діалектична соціокультурна парадигма, яка пояснює явища культури як механізм захисту людського життя за допомогою перетворення всіх систем організму культурними зразками соціалізації [1].

Слід зазначити, що фізична культура у вищих навчальних закладах як навчальна дисципліна і як найважливіший компонент формування цілісного розвитку особистості студента. Як складова загальної культури, вона входить обов'язковим розділом у гуманітарний компонент освіти, значущість якого виявляється через гармонізацію духовних і фізичних сил особистості. Загалом спорт визначають як фізичну, виховну та ігрову діяльність. При цьому конкретний набір указаних характеристик у різних авторів різних. Але формування патріотичних почуттів особистості відбувається у контексті виховної діяльності [2].

Професійний спорт також має велике значення щодо формування патріотизму в молоді вже на рівні впливу на її національну свідомість. Держава повинна забезпечити всі умови для розвитку спорту. Однією з таких умов є мобілізація ресурсів для розвитку системи дитячо-юнацьких спортивних шкіл (ДЮСШ) у контексті позашкільної освіти. Програмами ДЮСШ визначені напрями діяльності позашкільних навчальних закладів спортивного профілю, що забезпечують розвиток здібностей вихованців в обраному виді спорту, створюють необхідні умови для гармонійного виховання, фізичного розвитку, повноцінного оздоровлення, змістовного відпочинку та дозвілля дітей і молоді, самореалізації, набуття навичок здорового способу життя, підготовки спортивного резерву для збірних команд України [4].

Дуже добре, що багато з наших спортсменів може стати справжнім прикладом для молодих людей. Кому зараз не відоме ім'я Ярослави Магучіх? Вона є однією з найбільших претенденток на золото ОІ 2024 зі стрибків у висоту. Світовий рекорд, встановлений Сергієм Бубкою, ще й досі не побитий, хоч як не намагаються зробити це його конкуренти. Ольга Машанєнкова, Матвій Пономаренко, Олександр Усик, Яна Клочкова, Андрій Шевченко, Еліна Світоліна – ці спортсмени своїм талантом та працею підняли імідж українського спорту та й загалом України на новий, значно вищий рівень. Крім того, ці великі спортсмени є прикладом та кумирами для сотень тисяч дітей, які прагнули чи прагнуть бути схожими на них, а отже піднімають рівень патріотизму країни[1].

Головною цінністю спорту є свобода самореалізації особистості в такій проекції культури, як змагання вмінь і можливостей людської тілесності та розуму. Ціннісними орієнтаціями особистості в сучасному спорті є також суспільне визнання, покращення власних фізичних можливостей і навичок, підвищення рівня інтелекту та збільшення світоглядного горизонту; отримання матеріального та морального задоволення, прагнення до досконалості,

поліпшення особистих, групових і абсолютних рекордів, забезпечення себе і родини високими соціальними стандартами. На сучасному етапі становлення української державності патріотизм як ціннісна орієнтація у спорті набуває особливого значення у зв'язку з потребою захисту економічних, політичних і соціокультурних інтересів країни [3].

На підставі наведених прикладів спортивних досягнень можна сказати, що спорт відіграє значну роль у формуванні патріотичних почуттів. Патріотизм може бути сформований лише в результаті узгодженого впливу на свідомість, емоційно-вольову сферу в поєднанні з організацією відповідної діяльності. Молоді надані можливості для реалізації своїх потреб та інтересів. Тому дуже важливо зацікавити молодь новими видами і формами патріотичної виховної діяльності.

Література:

1. Оніщук Л.М. Особливості національно-патріотичного виховання студентської молоді засобами фізичної культури і спорту. Фізична культура в університетській освіті: світова практика та сучасні тренди: мат. між нар. наук.-практ. конф. 13 квітня 2023 року. Дніпро. С.123-126.
2. Круцевич Т. Фізичне виховання в закладах освіти: сучасний стан і реалії сьогодення. Спортивний вісник Придніпров'я, 2023. №1. С.67-77.
3. Бейгул І. Перспективні педагогічні технології фізичного виховання у закладах вищої освіти. Фізична культура, спорт і здоров'я: стан, проблеми та перспективи: збірник тез XXII Міжнародної науково-практичної конференції, 6-7 грудня 2022 року. – Харків: ХДАФК, 2022. С. 16-18
4. Годзь О. В. Роль фізичної культури в житті молоді. — К. 2019— 237с.

УДК 37.0:37.013(477)

АДАПТАЦІЯ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ МОЛОДІ ДО СТРЕСУ ЗА ДОПОМОГОЮ ФІЗИЧНИХ ВПРАВ

Петренко Н.В., канд. пед. наук, доцент,

завідувач кафедри, Миколаївський національний аграрний університет

У статті розкрито, вплив занять фізичною культурою і спортом на розвиток соціальних навичок університетської молоді в умовах війни. Зміни в суспільстві можуть викликати стрес та тривогу. Виконання спортивних вправ

може бути корисним засобом для зменшення стресу та поліпшення фізичного та психологічного стану молоді. Згідно з проведеним дослідженням, заняття фізичними вправами та спортом може позитивно вплинути на розвиток соціальних навичок здобувачів вищої освіти, зокрема, на здатність взаємодіяти, співпрацювати, а також зменшити рівень стресу та покращити самопочуття.

Ключові слова: *аграрний університет, здобувачі вищої освіти, соціальні навички, університетська молодь, фізична активність, фізичні вправи*

Умови війни можуть викликати стрес та тривогу, що негативно впливає на фізичне та психологічне здоров'я університетської молоді. Один із ефективних способів зменшення стресу та поліпшення самопочуття - це зайняття фізичними вправами. Крім того, фізична активність може сприяти розвитку соціальних навичок здобувачів вищої освіти.

Ключові складові соціальних навичок, такі як взаємодія та співпраця, можуть бути розвинуті через заняття фізичними вправами та спортом. Взаємодія між спортсменами під час тренувань та змагань може сприяти взаєморозумінню та співпраці між здобувачами вищої освіти університету. Також, спортивна команда може стати відмінною освітньою платформою для розвитку соціальних навичок, таких як лідерство, співпраця та взаємодопомога. Спортивна соціалізація включає в себе адаптацію особистості до складних систем цінностей, норм і принципів, які присутні в певному соціально-політичному середовищі. Іншими словами, через заняття фізичною культурою та спортом університетська молодь вчиться бути часткою суспільства, приймати загальновизнані цінності, відношення та форми поведінки.

Комунікація є ще однією важливою складовою соціальних навичок, яку можна розвинути через спортивну активність. Під час гри чи тренування, спортсмени повинні бути в стані ефективно взаємодіяти між собою, щоб досягти спільної мети. Це може збільшити можливості здобувачів вищої освіти для розвитку навичок комунікації та забезпечити їх успіх у майбутньому. До того ж, спортивна активність може зменшити рівень стресу та покращити самопочуття університетської молоді. Умови війни можуть викликати тривогу та депресію серед здобувачів вищої освіти, що може негативно вплинути на їх соціальну поведінку. Однак, регулярні заняття фізичними вправами може допомогти зменшити рівень стресу та покращити настрій, що може позитивно вплинути на соціальну поведінку здобувачів вищої освіти.

Треба пам'ятати, що під час тренування підвищується пильність та концентрація, що допомагає відволіктися від проблем та сприяє зменшенню стресових ситуацій; заняття спортом піднімають настрій і дозволяють людині розслабитися, відчувати себе енергійною та здоровою, що в свою чергу допомагає знизити рівень тривожності; фізичні навантаження покращують пам'ять, увагу та концентрацію [1].

Під час тренувального процесу потрібно вимкнути всі гаджети, слідкувати за своїм самопочуттям з початку і до кінця тренувальних занять, поміряти пульс; знизить робочу вагу на 20-30% на перших декількох заняттях у спортзалі, щоб уникнути травми; підтримувати свій організм поступовим збільшенням темпу та робочої ваги; дотримуватись режиму дня, включаючи сон та харчування, вести здоровий спосіб життя; написати план тренувань, в якому регулярність є головною метою, дозволяючи собі варіативність та свободу дій [2].

Варто пам'ятати, що під час бойових дій отримати поранення, або важку травму можуть не лише військові, а й цивільні люди, у тому ж числі здобувачі вищої освіти. Тому потрібно поставитись з розумінням ситуації, та не викреслювати заняття фізичними вправами та спорт зі свого життя. Після отримання травми під час бойових дій спорт та фізичні вправи можуть допомогти людям відновити функції руху, зняти біль та покращити фізичну форму. Заняття спортом можуть зменшити ризик виникнення депресії та тривожності. Більшість програм реабілітації включають фізичну реабілітацію та заняття фізичними вправами, що може допомогти відновити функції руху та координацію, збільшити міцність м'язів та зменшити біль.

Заняття спортом також можуть покращити соціальну адаптацію та самооцінку. Після перенесеної травми постраждалі можуть відчувати відчуженість та відчуття відстороненості від соціуму. Участь в спортивних заходах та постійні тренування (робота над собою) може допомогти зменшити ці відчуття та збільшити відчуття впевненості та самоповаги[3].

Тому, можна відмітити, що заняття фізичною культурою і спортом необхідні для студентської молоді університету в умовах війни, оскільки вони допомагають розвивати соціальні навички, які можуть бути корисні у майбутньому. Зокрема, взаємодія, комунікація та співпраця, які розвиваються під час занять фізичною культурою і спортом, можуть допомогти здобувачам вищої освіти перенести стресові ситуації, що може позитивно вплинути на соціальну поведінку здобувачів вищої освіти університету.

Література:

1. Коптев, А. (2023, April 13). Як спорт допомагає знизити рівень стресу — Сайт телеканалу Відкритий — <https://opentv.media/ua/yak-sport-dopomagaye-zniziti-riven-stresu>
2. Explainer. (2022). Спорт під час війни: як фізактивність допомагає боротися зі стресом | Explainer - пояснюємо новини. Explainer - Пояснюємо Новини. <https://explainer.ua/sport-pid-chas-vijni-yak-fizaktivnist-dopomagaye-borotisya-zi-stresom/>
3. Формула руху. (2019, October 16). Реабілітація у спорті - Формула руху. Формула Руху. <http://formula-rukhu.com.ua/napriamky-diialnosti/reabilitatsiia-u-sporti/>

УДК 37.091.12: 378 (493.8)

QUALITÄTSSICHERUNG UND EVALUATION AN SCHWEIZER HOCHSCHULEN: EXTERNE ANSPRÜCHE UND INTERNE EVALUATION

Пономаренко Н. Г. – кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри іноземних мов МНАУ

Der Beitrag diskutiert die Facetten von Qualitätssicherung und Evaluation als Instrumente der internen und externen Steuerung von Hochschulen in der Schweiz.

Schlüsselwörter: *Qualitätssicherung, Evaluation, Steuerung, Hochschulen*

У статті розглядаються аспекти забезпечення та оцінювання якості як інструментів внутрішнього та зовнішнього управління університетами Швейцарії.

Ключові слова: *забезпечення якості, оцінювання, управління, вища школа*

Qualität ist zur rechtlichen Norm für das Schweizer Hochschulsystem geworden und Qualität als das prinzipiell Gute, Wichtige und Erstrebenswerte ist als Topos fest verankert.

In der konkreten Umsetzung der gesetzlich verankerten Qualitätsforderungen im Hochschulsystem sind unterschiedliche Ansätze vorhanden. Die Schweizer Hochschulen haben in den letzten Jahren unter großen Anstrengungen interne Qualitätssicherungssysteme aufgebaut und implementiert. Dabei ist eine große Konzeptvielfalt feststellbar. Analytisch gefasst können drei verschiedene Ansätze unterschieden werden, in denen Evaluation und Qualitätssicherung in unterschiedlicher Formierung und Gewichtung für die Hochschulsteuerung und –entwicklung eine Rolle

spielen: (1) Evaluation als exogen geforderter Qualitätsstandard, (2) Gleichsetzung von Evaluation und Qualitätssicherung und (3) Evaluation als ein Element eines Qualitätssicherungssystems.

Das Beispiel der Hochschule für Soziale Arbeit Olten zeigt auf, wie eine Hochschule als professionell handelnde Organisation mit dem Einsatz von unterschiedlichen Evaluationsinstrumenten Qualitätsfacetten des Leistungsbereichs

einer Hochschule erfassen kann und jeweils unterschiedliche Stakeholder einbezieht. An diesem Beispiel kann aufgezeigt werden, dass ein wirkungseinschätzender Ansatz zur Beurteilung von Wirkungen auch im Hochschulbereich weit verbreitet ist. Unabhängig davon, ob Evaluation summativ für externe Rechenschaftslegung oder in formativer Absicht für interne Entwicklungsarbeit eingesetzt wird, scheint ein gangbarer Weg in der Qualitätsorientierung der Hochschule in einem ausgewogenen Einsatz unterschiedlicher Evaluationsinstrumente zu bestehen. Intern begegnen Hochschulen beim Aufbau und der Implementierung eines Evaluationssystems jedoch zahlreichen strukturellen Herausforderungen, die es anzunehmen gilt. Heterogenität und Multireferenzialität, aber auch eine ausgesprochene Professionsorientierung, gekoppelt mit Autonomieansprüchen sowie einem fortwährenden Wandel sind charakteristische Merkmale von Hochschulen, die bei der Wahl der Evaluationsmethodik zu berücksichtigen sind. Diese Merkmale bestimmen sowohl das Evaluationsverständnis von Hochschulen, das in den verschiedenen Fachkulturen unterschiedlich ausgeprägt ist, als auch die normativen Vorstellungen dessen, was als Qualität verstanden und als evaluierbar angesehen wird. So hat sich die Auswahl der «richtigen» Evaluationsmethode innerhalb der Hochschule nicht nur nach dem Evaluationsgegenstand zu richten, sondern ist gleichsam verpflichtet, fach- und kulturspezifische Gegebenheiten innerhalb der Hochschule einzubeziehen.

Die Evaluation trägt damit als Steuerungsinstrument eine große Verantwortung für eine transparente Bewertung und Validierung eines – wenn von Qualität die Rede ist – insgesamt wenig transparenten Sachverhalts und leistet mit einem professionellen, standardbasierten Vorgehen einen wichtigen Beitrag zu einer realistischen Einschätzung von Wirkungen. Jedoch droht auch der Evaluation mit einem solchen Vorgehen letztlich die Gefahr einer verkürzten Sichtweise, nämlich dann, wenn im bildungspolitisch motivierten Qualitätsdiskurs innerhalb kurzer Zeit Wirkungsnachweise zu Legitimationszwecken verlangt werden. Das hochschulinterne Evaluationssystem sieht sich damit aus professioneller Sicht mit einer hohen Verantwortung konfrontiert.

Література:

1. European Association for Quality Assurance in Higher Education (ENQA), 2009, Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area, 3. Auflage. [Електронний ресурс] URL:<https://ehea.info/page-standards-and-guidelines-for-quality-assurance>

2. Kommission für Wissenschaft, Bildung und Kultur des Nationalrats (WBK-N), Übersicht Parlamentarische Initiative Bildungsrahmenartikel in der Bundesverfassung [Електронний ресурс]

URL:<https://www.sbfi.admin.ch/sbfi/de/home/aktuell/medienmitteilungen/archiv-medienmitteilungen/archiv-bbt.msg-id-5920.html>

УДК 811.111

DIFFERENT METHODS OF TEACHING THE ENGLISH LANGUAGE IN 2024

Ракова А.Ю. – викладач кафедри іноземних мов МНАУ

Матвєєва А.Л. – викладач кафедри іноземних мов МНАУ

People can frequently distinguish the finest language educators by their dedication to inventive and novel classroom teaching techniques. They are always trying new ways to teach a language to keep their students interested and new tools to help them learn better. These language instructors know they can employ no quick fix to allow pupils to rapidly acquire fluency in their target language. This article presents various modern methods of teaching English.

Key words: *teaching techniques, method, communication, learning process, understanding*

Люди часто можуть відрізнити найкращих викладачів мови за їх відданістю винахідливим і новим методам навчання в класі. Вони завжди випробовують нові способи викладання мови, щоб зацікавити своїх учнів, і нові інструменти, які допомагають їм краще вчитися. Ці викладачі мови знають, що вони не можуть застосувати швидке рішення, щоб дозволити учням швидко набутися вільного володіння цільовою мовою. У цій статті представлені різні сучасні методи викладання англійської мови.

Ключові слова: *методика навчання, метод, спілкування, процес навчання, розуміння*

Language teaching, like any other topic, has undergone a lot of changes. It has shifted to role-plays, interactive games, short visuals, etc. from the traditional ways, such as lectures by facilitators with only a blackboard to support and spell repetition and grammar worksheets, have shifted to role-plays.

In general, everything you teach needs to be relevant to the students' environment, as students are the focal point of the teaching and learning process.

In line with the words of W.B Yeats, 'Education is not the filling of a pail, but the lighting of a fire,' the teachers of the 21st century have improvised specific methods to make learning more fun and easily understandable.

Language teaching has its challenges. Most of the time, it is a foreign language that the learner can't pick up from his/her surroundings, and you should teach patiently and systematically so that the students become confident and can read, write and speak the language effortlessly.

The English language is the language of the world, and English teachers have changed their methods of delivery over the years to suit the present scenario. In this article, I will be discussing specific popular and efficient ways of teaching the English language, which fulfills the demand of modern learners.

Natural Method –

This English language teaching method, also known as the direct method, seems to be a response to the Grammar translation technique. In this process, the teacher who is aiming to teach English as a second language, asks the learner to think in English so that they can communicate in English.

The technique aims at building a connection between thought and expression. It required the teacher to strictly prohibit the student from using his/her native language. The learner is supposed to perfectly express himself/herself in English, with proper accent and usage of grammatical skills.

This method of teaching English is used in modern times and is useful in teaching to communicate in English. As the student thinks and talks in English in real-life situations, they learn the language accurately, and there is no rote learning or translation. This might take some time, but whatever is learned has a long term effect on our memor [3].

Audio Lingual –

This method of teaching English was initially called 'the Army Method,' as it was devised during the second world war when it became necessary for soldiers to learn the language of their opponents. It resembles a direct method in a way. This approach is

based on thinking in the language and expressing thoughts in the same. And in the process, learning happens.

The Teaching process is based on Skinner's theory of behaviorism and his representative experiment of operant conditioning. According to which a positive reinforcement helps in learning new things.

In this approach, the student is supposed to learn the language's structure and everyday usage rather than emphasize understanding the words. Patterns of commonplace discussions are taught, and the learners repeat it, followed by testing. This process is carried on until the student answers correctly.

To sum up, the process of the audio-lingual method is characterized by conventional drilling of set phrases which are used in daily communication, and grammatical rules are not emphasized upon, the vocabulary taught is contextual, the technique uses audiovisual aids. It focuses on pronunciation, and, lastly, any correct response is immediately reinforced positively.

The method of teaching English is used until now and is suitable for learning to communicate properly in English or any other second language. Still, extensive relearning and memorization led to a lack of routine learning of English, which developed an obstacle in diverse communication [1].

Humanistic Approach –

During the 1970s, teaching and learning course underwent a radical change wherein the learner's innate potential and acquired skills were the focal point of the education process. A few teaching methods were devised based on this idea, and these were grouped under the title of the humanistic approach.

Some of the Methods of Teaching English under the Humanistic approach are:

Suggestopedia–

This method of teaching English is based on the fact that the mind has great potential and can memorize information by suggestions. This method uses certain principles of memory to teach English as a second language.

The learners are provided with chunks of new information in the original language (English in our case), and it is read aloud with classical music in its background. This activity is known as a concert reading.

The idea of suggestopedia is to provide a relaxed atmosphere for the mind to learn and retain that information. This method is useful if the learner is shy or apprehensive.

Silent Way-

This method of teaching English, also known as the Natural approach, is based on the idea of how human beings learn to speak their mother tongue. Caleb Gattegno devised this method of language teaching. According to him, the teacher should be silent as much as possible, but the students should be motivated to speak the language. The silent way method uses elements such as color charts and the colored Cuisenaire rods, etc. Certain principles on which this method is based are:

Learning happens when the learner learns to discover new things about the foreign language and is creative rather than repeating what is taught.

Learning is encouraged by physical objects in the surrounding.

It is based on problem-solving

Total Physical Response-

This method involves acting out language rather than speaking. It can be through mimicry or only responding to audiovisual cues. Games like ‘Simon says...’ or the charades are classic examples of this method of teaching.

This method is a fun way of learning language and therefore is very useful.

Content and Language Integrated Learning (CLIL)-

This method applies in classes where most of the important subjects are taught in English. This is prevalent in modern classrooms. The focus is on the content, and the lessons are tailored to suit the student’s needs and preferences.

CLIL is effective in teaching students the real-life application of the English language as a means of expressing culturally.

Communicative Language Teaching-

This broad term is an accepted standard of teaching English in modern times. It does not focus on grammatical fluency. Instead, it emphasizes on communicating the meaning of the message; in other words, it focuses on how well a person (non-native speaker) can deliver in the English language.

The various characteristics of this method are:

1. Interaction in English language results in a proper understanding of the language.
2. Students are taught strategies to understand English.
3. The experiences of the students are focused on making up the content of the lessons.
4. Authentic text in English is used for teaching
5. Principled Eclecticism: This refers to the variety of teaching methods, depending on the aptitude of the learner. Different methods are put together to suit the requirement of the student.

Any single method has its strengths and weaknesses. Therefore it may not be suitable for a specific learner, so the teacher in this approach uses a combination of techniques to make the language understandable [4].

This is the most contemporary method of teaching a foreign language and is very useful.

Now let us Sum up Specific basic Approaches to Teaching English in Modern Times.

1. **Task-Based Approach** – This approach focuses on competencies the students want to develop and is based on the idea, why is English taught? Rather than what is shown. So here, the language is learned by doing certain activities and relating English to daily conversation. The tasks given range from ‘ordering in a restaurant’ to ‘reviewing a movie,’ and the grammar and vocabulary revolve around the job itself.

2. **Project-Based Approach** – as a teacher, you need to ask yourself why your students have come to learn English. Now keeping their requirements in mind, you need to devise a project which the learner works on. The project might be a role-play or a presentation.

3. **Lexical Syllabus** – In this approach, the teacher is supposed to develop the student’s vocabulary, which is specific to their needs. The word list, if found to be big, is categorized under different headings. For, e.g., the coronary syndrome is terms related to medicine, and so their word list will consist of these words.

4. **Usage of Smartphones in the Classroom** – Smartphones have become an inevitable part of our existence. It also provides many essential tools to students like a dictionary, reference apps, or grammar apps. The only thing is that we must guide students about how to use it.

Teachers are the torchbearers of a civilized society. For ages, teachers have used different methods, approaches, and styles to suit the child’s requirements. Teaching English as a second language is a challenge as we can see that for non-native speakers, various methods need to be devised.

Література:

1. Skolverket: [http://www.skolverket.se/polopoly_fs/1.174543!/Menu/article/attachment/English %20120912.pdf](http://www.skolverket.se/polopoly_fs/1.174543!/Menu/article/attachment/English%20120912.pdf)
2. UNESCO: <http://portal.unesco.org/education/en/ev.php>
3. URL_ID=26925&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.htm
4. Yu, Yuanfang & Wang, Bing. “A study of language learning strategy use in the context of EFL curriculum and pedagogy reform in China”. Asia pacific journal of education. 29.4 (2023): 457-468.

Рухова активність, як засіб підвищення розумової працездатності здобувачів фахової передвищої освіти

Рябов Є.І., викладач фізичного виховання ВСП «Технологіко-економічний фаховий коледжу МНАУ»

Фізична культура у навчальному закладі фахової передвищої освіти є невід'ємною частиною формування загальної і професійної культури особистості сучасного фахівця. Як навчальна дисципліна, обов'язкова для всіх спеціальностей, вона є також засобом формування всебічно розвиненої особистості, оптимізації фізичного і фізіологічного стану здобувачів фахової передвищої освіти у процесі професійної підготовки. Завдяки руховій активності під час занять підвищується розумова працездатність.

Ключові слова: *фізична культура, здоров'я, фізичне вдосконалення, здоровий спосіб життя, спортивний мотив, фахова передвища освіта, розумова працездатність, нейронні зв'язки, рухова активність.*

Про важливість фізичних вправ, фізичної культури і систематичних занять спортом ми знаємо з дитинства. Без достатньої фізичної активності страждають не лише м'язи рук, ніг, спини тощо, але і інші органи, зокрема, і серце, бо порушується процес обміну речовин, що в свою чергу впливає на імунітет людини, здатність організму протистояти вірусам та боротися з ними. Таким чином, правильна систематична фізична активність дозволяє не лише бігати, без проблем підніматися сходами, але й є профілактикою багатьох хвороб.

У цій тезі, хотілося б розглянути таке питання, як зв'язок між фізичними вправами (фізичним здоров'ям) і нейронними зв'язками (нейропластикою) головного мозку.

Дотепер вважалося, що мозок людини - це стійка система, де різні функції жорстко розподілені, і базові функції, такі як дихання, серцебиття, регуляція сну та інші, контролюються основними областями мозку. Було загальноприйнятим переконанням, що нервові клітини не можуть відновлюватися, проте нові дослідження показують, що це не так. Навіть більше, в деяких випадках, коли частина мозку пошкоджена, інші області можуть брати на себе її функції.

Звучить фантастично, але реальні факти засвідчують випадки, коли розумові вправи і заняття творчістю, дозволяло, нехай і частково, виправити мовні

проблеми, пов'язані, наприклад, з інсультом. Але, з іншого боку – нейронні зв'язки мозку, і те, що відбувається при навантаженні цих зв'язків – складна і далеко невивчена система, що нам залишається лише довіряти фактам. Важливо те, що психологічні й соціальні переваги фізичної активності не залежать від конкретного спорту, яким людина займається, чи стану її здоров'я.[1]

Отже, якщо розумова і, зокрема, творча, активність, завдяки нейронним зв'язкам, впливає, на фізичну, то, можливо, припустити і зворотнє – вплив фізичного стану на розумову активність. До речі, це виглядає якраз менш фантастично, бо, мабуть, ні в кого не викликає сумніву, що фізично втомлена людина набагато гірше вирішує в тому числі і інтелектуальні завдання, ніж людина, яка перебуває у «гарній фізичній формі».

Розвиток (розумовий і фізичний) можливий лише в комплексі. Якщо, наприклад, розумова (творча) активність «підштовхнула» нейрони мозку до стимулювання фізичних процесів (і навіть усунення фізичних недоліків), то у відповідь має бути реалізація цих процесів. Розумова активність може дати шанс (допомогти) фізичній, але не може зробити сама всю роботу. І навпаки, добра фізична форма може сприяти розвитку творчої активності, але вміння розв'язувати складні інтелектуальні і творчі задачі не прийде лише завдяки заняттям у спортзалі.

Отже, фізична активність – це обов'язкова умова для розвитку нейропластичності. Вона впливає на насичення мозку киснем, координацію рухів, моторику, тощо. При цьому, варто пам'ятати, що важливі не інтенсивність тренувань, а регулярність. П'ятнадцять хвилин активних танців для задоволення на день — це краще, ніж один стресовий похід до тренажерної зали на 2 години[2].

У закладах фахової передвищої освіти перед здобувачами освіти ставиться багато завдань, серед яких — освоєння необхідних компетентностей, набуття професійних знань та вмінь. Соціум вимагає від майбутнього фахівця високого рівня здоров'я для виконання ним професійних функцій на високому рівні. Рухова активність є одним з головних чинників, що визначають рівень фізичного здоров'я, здобувачів фахової передвищої освіти.

Здобувачі фахової передвищої освіти протягом навчання отримують велику кількість розумового навантаження і мають низький рівень рухової активності. Це пов'язано, по-перше, з введенням у 2020 році карантинних обмежень; по-друге наявність різноманітних гаджетів призводить до відсутності мотивації у молоді до рухової активності[3].

Згідно з рекомендаціями ВООЗ, доросла людина повинна мати 1,5 години фізичної активності на тиждень, тож викладачі ВСП «ТЕФК МНАУ» дають можливість провести цей час в високо обладнаному спортивному залі з новітнім спортивним інвентарем та сучасним підходом до організації тренувань. Задля заохочення здобувачів фахової передвищої освіти до збільшення рекомендованого часу проводять естафети, конкурси та змагання.

Література:

- 1.Келлі Макгонігал. Радість руху. Як фізична активність додає впевненості, зближує людей і робить їх щасливішими-2021р.
- 2.Кіндрат, Вадим Кирилович. Організація фізкультурної та спортивно-масової роботи в різних сферах суспільства : навч. посіб. / Кіндрат В. К. ; М-во освіти і науки України, Ін-т проблем виховання НАПН України [та ін.]. — Рівне : Волин. обереги, 2019. — 258 с. : іл., табл. — (Бібліотека молодого вчителя фізичної культури). — Бібліогр.
- 3.Азаренкова Л. Скандинавська ходьба як вид оздоровчої рухової активності студентів. Актуальні проблеми фізичного виховання різних верств населення. 2020. С. 142-147

УДК811.111

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В НЕМОВНИХ ЗВО УКРАЇНИ

Саламатіна О. О. – доцент кафедри іноземних мов, Миколаївський національний аграрний університет

Сучасні тенденції мовної освіти в Україні зумовлені процесом об'єднання Європи, його розповсюдженням на схід, що супроводжується формуванням спільного освітнього і наукового простору, та необхідністю розробки єдиних критеріїв і стандартів у масштабах усього континенту. Мовна освіта в Україні також реформується з урахуванням основних досягнень європейських країн у цій галузі. Ідеї мовної політики Ради Європи знаходять все ширшу реалізацію в Україні: збільшується кількість мов, що вивчаються; зростає кількість осіб, які володіють принаймні однією іноземною мовою; у середніх навчальних закладах започатковано вивчення кількох іноземних мов; кардинально змінюється ставлення до вивчення іноземних мов у вищих навчальних закладах нефілологічного профілю [2].

Закон України «Про вищу освіту» серед основних завдань вищих навчальних закладів передбачає «забезпечення органічного поєднання в освітньому процесі

освітньої, наукової та інноваційної діяльності» [5]. До того ж, сучасний соціально-економічний розвиток суспільства вимагає використовувати нові інноваційні методи та технології навчання здобувачів вищої освіти у немовних вищих навчальних закладах, які дозволять майбутнім фахівцям бути більш конкурентоспроможними на ринку праці [8].

Дослідження інноваційних методів навчання у вищій освіті належать як багатьом зарубіжним, так і українським ученим: А. М. Алексюку [1], І. І. Доброскок, В. П. Коцурі, С. О. Нікітчиній [3], П. Ю. Сауху [6], М. В. Лисенку [4] та іншим. Їхній аналіз та впровадження в освітній процес не втрачають актуальності і сьогодні.

Найдієвішими інноваційними методами навчання, що застосовуються на заняттях з іноземної мови в немовних вищих закладах освіти, вважаємо: контекстне навчання, імітаційне навчання, проблемне навчання, повне засвоєння знань, модульне та дистанційне навчання [8].

Контекстне навчання ґрунтується на інтеграції різних видів діяльності здобувачів вищої освіти: навчальної, наукової та практичної. Під час такого навчання створюються умови, наближені до реальних, зміст навчання залучається до контексту розв'язання важливих завдань професійної діяльності.

Основою імітаційного навчання є імітаційно-ігрове моделювання в умовах навчання процесів, що відбуваються в реальній системі. Суть цієї технології полягає в підготовленні здобувачів вищої освіти до розв'язання конкретних питань в групі. Адже звичайною формою навчання є взаємодія лише між викладачем та студентом, а цей метод допомагає розвинути особистість в процесі роботи з колективом. Під час плідної дискусії, проблема обговорення є значним елементом в ході засвоєння інформації [7].

В основі проблемного навчання лежить особистісно-діяльнісний підхід до організації процесу навчання. Воно здійснюється на основі ініціювання самостійного пошуку здобувачем вищої освіти знань через проблематизацію (викладачем) навчального матеріалу. До проблемного навчання входять такі напрями як дослідження випадків, рольові ігри та симуляції. Структура заняття з елементами проблемного навчання складається з послідовності навчальних проблем, створених викладачем. Задача педагога – вислухати різні точки зору, координувати напрямок розмірковування здобувачів за допомогою системи запитань, коректувати помилки, допомагати у роботі з різними джерелами інформації.

Модульне навчання становить різновид програмованого навчання, сутність якого полягає в тому, що зміст навчального матеріалу жорстко структурується з метою його максимально повного засвоєння, супроводжуючись обов'язковими блоками вправ і контролю за кожним фрагментом.

Повне засвоєння знань розробляється на необхідності зробити фіксованими результати навчання, оптимально змінюючи при цьому параметри умов навчання залежно від здібностей здобувачів вищої освіти.

Дистанційне навчання вважається різновидом заочного навчання, з опертям на використання новітніх інформаційно-комунікаційних технологій і засобів. Воно передбачає широкий доступ до освітніх ресурсів, гранично опосередковану роль викладача та самостійну й автономну роль здобувача вищої освіти [9]. Із впровадженням дистанційного навчання багато вузів вже сьогодні застосовує технологію онлайн семінару під назвою «вебінар», на якому демонструються порівняльні таблиці, презентації, відеоролики тощо. За допомогою інтернет-технологій вебінар зберіг головну ознаку семінару – інтерактивність, яка забезпечує моделювання функцій доповідача, слухача, що працюватимуть інтерактивно, комунікуючи разом за сценарієм проведення такого семінару [10].

Отже, застосування інноваційних методів навчання на заняттях з іноземної мови у вищих навчальних закладах нефілологічної спрямованості сприяє формуванню майбутніх фахівців, конкурентноспроможних на ринку праці як в нашій країні, так і за кордоном.

Література:

1. Алексюк, А. М. Педагогіка вищої освіти України: історія, теорія [Текст] : підручник / А. М. Алексюк ; Міжнар. фонд «Відродження». – К. : Либідь, 1998. – 558 с. – (Програма «Трансформація гуманітарної освіти в Україні»).
2. Артюхова О.В. Специфіка навчання професійної англійської мови студентів гуманітарних нефілологічних спеціальностей / О. В. Артюхова // Наукові записки Національного університету “Острозька академія”. Серія : Філологічна. – 2016. – Вип. 61. – С. 168-171.
3. Інноваційні педагогічні технології: теорія та практика використання у вищій школі [Текст] : монографія / І. І. Доброскок, В. П. Коцур, С. О. Нікітчина [та ін.] ; Переяслав-Хмельниц. держ. пед. ун-т ім. Г. Сковороди, Ін-т пед. освіти і освіти дорослих АПН України. – Переяслав-Хмельницький : Вид-во С. В. Карпук, 2008. – 284 с.

4. Лисенко М. В. Інноваційна парадигма вищої освіти України за умов переходу до інформаційного суспільства [Текст] : автореф. дис. ... канд. філос. наук : 09.00.10 / М. В. Лисенко. – К., 2013. – 16 с.
5. Про вищу освіту [Текст] : Закон України від 1 лип. 2014 р. № 1556 VII // Офіц. вісн. України. – 2014. – № 63. – Ст. 1728.
6. Саух П. Ю. Інновації у вищій освіті: проблеми, досвід, перспективи [Текст] : монографія / П. Ю. Саух [та ін.] ; ред. П. Ю. Саух. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. – 443 с.
7. Харитоновна А. Я. Імітаційне навчання як інноваційний метод викладання / А. Я. Харитоновна // Педагогіка: минуле, сьогодення і майбутнє : матеріали наук.-практ. конф. (м. Харків, 26-27 листоп. 2021 р.). – Херсон : Вид-во «Молодий вчений», 2021. – С. 45-47.
8. Швець Г.О. Сучасні інноваційні методи викладання у висшій школі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://naukam.triada.in.ua/index.php/konferentsiji/42>
9. Шестопалюк О.В. Інноваційні моделі навчання в діяльності вищих навчальних закладів / О.В. Шестопалюк // Теорія і практика управління соціальними системами. – 2013. - №3. – С. 118-124.
10. https://ndipzir.org.ua/wp-content/uploads/2017/07/Klimova/6_3.pdf

УДК 811 111

EXPLORING TYPES AND METHODS OF TRANSLATION: BRIDGING LINGUISTIC AND CULTURAL DIVIDES

Тішечкіна К.В. – кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри іноземних мов МНАУ.

Переклад служить фундаментальним мостом, що з'єднує мови та культури, сприяючи спілкуванню та розумінню між різними спільнотами. У статті подано огляд різних типів і методів перекладу, підкреслено їхнє значення в різних контекстах. Заглиблюючись у тонкощі перекладу, ми прагнемо надати розуміння різноманітних технік, які використовують перекладачі для точної передачі сенсу, зберігаючи культурні нюанси. Завдяки дослідженню як

традиційних, так і сучасних підходів, ця робота пропонує повне розуміння багатогранної природи перекладу.

Ключові слова: переклад, види перекладу, методи перекладу.

Translation serves as a fundamental bridge connecting languages and cultures, facilitating communication and understanding across diverse communities. This article presents an overview of the various types and methods of translation, highlighting their significance in different contexts. By delving into the intricacies of translation, we aim to provide insight into the diverse techniques employed by translators to convey meaning accurately while preserving cultural nuances. Through an exploration of both traditional and modern approaches, this article offers a comprehensive understanding of the multifaceted nature of translation.

Key words: translation, types of translation, methods of translation.

Translation plays a pivotal role in facilitating communication and fostering cross-cultural exchange in our increasingly interconnected world. From literary works to legal documents, translation encompasses a broad spectrum of genres and disciplines. Understanding the different types and methods of translation is essential for both practitioners and scholars seeking to navigate the complexities of linguistic and cultural diversity.

Translation can be categorized into various types based on factors such as the purpose, medium, and audience. These include:

- Literary Translation. Involves the translation of literary works such as novels, poems, and plays. Literary translators strive to capture not only the literal meaning of the text but also its stylistic and aesthetic qualities. In order to work in this direction, the translator should ideally have literary talent. At a minimum, he is required to be able to put the translated meaning into a literary form, according to the writing style of the author being translated. The complexity of this type of translation lies in the multitude of phrases characteristic of the original language, images that are understandable to native speakers and that do not mean anything to those who are not familiar with it. The translator is required to create so-called semasiological connections, which are impossible in terms of time frames. Therefore, artistic translation can only be written.

- Legal Translation. Focuses on translating legal documents, contracts, and agreements. Precision and accuracy are paramount in legal translation to ensure that the translated text carries the same legal implications as the original.

- Technical Translation. Involves translating specialized texts in fields such as science, engineering, and medicine. Technical translators must possess subject matter expertise to accurately convey complex concepts and terminology.

- Audiovisual Translation. Encompasses subtitling, dubbing, and voice-over translation for audiovisual content such as films, television shows, and video games. Audiovisual translators adapt dialogue and text to synchronize with visual elements while maintaining coherence and cultural relevance.

- Machine Translation. Utilizes automated systems to translate text from one language to another. While machine translation offers efficiency and scalability, it may lack the nuanced understanding of human translators, leading to inaccuracies and errors.

Oral translations are divided into the following types:

- Consecutive translation - the translator conveys the listened text in parts, phrases or paragraphs, and the speaker pauses for the linguist to translate what was said;

- Synchronous translation - if in the first case the translator has time to understand what he heard and formulate phrases, with simultaneous translation he works in the time-sensitive mode, the translation takes place simultaneously with the way the words were spoken;

- Parallel translation - if both previous types of translations have the same orientation from one language to another, then with parallel translation, the translator first translates the source language into the translation language, and then the same, but back.

Another type of translation is transliteration. Transliteration is a formal polyliteral reproduction of the original lexical unit using the alphabet of the target language. Transliteration is necessary precisely when it is important to maintain the lexical brevity of the designation and emphasize the specificity of a thing or concept. It is usually used to translate:

- proper names,
- names of peoples and tribes,
- geographical names,
- terms,
- names of business institutions, companies, firms,
- periodicals,
- names of sports teams, stable groups of musicians,
- cultural objects,
- names and titles of fantastic creatures.

Translators employ various methods and strategies to effectively convey meaning across languages. Some commonly used methods include:

- Direct Translation. Involves rendering the source text into the target language without significant alteration. Direct translation is suitable for conveying factual information and maintaining linguistic fidelity.

- Literal Translation. Focuses on translating the text word-for-word, preserving the structure and syntax of the source language. While literal translation ensures accuracy, it may result in awkward or unnatural phrasing in the target language.

- Dynamic Equivalence. Aims to convey the intended meaning of the source text rather than adhering strictly to its linguistic form. Dynamic equivalence allows for greater flexibility in translating idiomatic expressions and cultural references.

- Cultural Adaptation. Involves modifying the text to ensure cultural relevance and resonance in the target language and culture. Cultural adaptation may include substituting cultural references, idioms, and metaphors with equivalents familiar to the target audience.

- Localization. Tailors the translation to suit the linguistic, cultural, and regional preferences of the target audience. Localization goes beyond translation by considering factors such as currency, units of measurement, and cultural sensitivities.

In conclusion, the diverse types and methods of translation reflect the complexity and richness of intercultural communication. Whether translating literary masterpieces, legal documents, or technical manuals, translators play a vital role in bridging linguistic and cultural divides. By understanding the nuances of translation, practitioners can navigate the challenges of conveying meaning accurately while preserving cultural authenticity. As technology continues to advance, the future of translation promises new opportunities and challenges, underscoring the enduring importance of this age-old practice in an increasingly globalized world.

Література:

1. Gentzler E. Contemporary Translation Theories. Clevedon : Multilingual Matters, 2001. 248 p.

2. Robinson D. Becoming a translator: an accelerated course. New York : Routledge, 2007. 344 p.

3. Routledge Encyclopedia of Translation Studies / [eds. Baker M. ; Saldanha G.]. – 2nd ed. : London and New York : StudiesTaylor & Francis Group, 2011. 674 p.

4. Translation. History. Culture: a Sourcebook / translated and edited by A. Lefevere; general editors S. Bassnett and A. Lefevere. London ; New York : Routledge, 2003. 182 p.

Наукове видання

**Матеріали Причорноморської науково - практичної конференції
професорсько - викладацького складу
Миколаївського національного аграрного університету**

м. Миколаїв,
18 квітня 2024 р.

Технічний редактор: Н.В.Петренко

Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 4,5

Тираж 100 пр. Зам. №__

Надруковано у видавничому відділі
Миколаївського державного аграрного університету
54020, м. Миколаїв, вул. Георгія Гонгадзе, 9

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 4490 від 20.02.2013 р.